

[Palle Simonsen]

maksimumsgrænserne betyder muligheder for at holde driftsudgifterne i ave, således at der bliver plads til at bygge daginstitutioner nok til at dække det endelige behov. Her er altså også en nøje sammenhæng.

Man kan ikke både give frit løb for de eksisterende og samtidig tro, at der så bliver bygget en masse nye institutioner. Betingelsen for at få bygget de institutioner, der skal til for at dække den sidste del af behovet, er faktisk, at vi holder udgifterne lidt i ave på de institutioner, der er etableret. Den sammenhæng synes jeg måske nok det var rart at vi undertiden havde inde i diskussionen.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Kommunerne fastsætter i dag selv deres sociale serviceniveau i deres § 11-planer, og således mener centrum-demokraterne også at det bør være. Det er kommunernes borgere, der gennem valg til kommunalbestyrelsen er med til at sikre sig netop det serviceniveau, de vil have i deres kommune, og de må vel at mærke også selv betale herfor. Centrum-demokraterne ønsker alternative løsninger på det akutte problem omkring ventelisterne på daginstitutionerne, såsom udbygning af den kommunale dagpleje, opførelse af midlertidige institutioner i eksisterende ejendomskomplekser, hvor behovet tilsiger det, og sidst, men for os væsentligst, bør der gives forældrene mulighed for gennem økonomisk tilskud at passe deres børn i eget hjem.

Vedrørende maksimumsgrænser finder vi det rimeligt, at disse grænser eksisterer, og at kommuner og forældre, hvis der ønskes en højere service, sammen dækker udgifterne hertil. Vi ønsker ikke gratis, pligtige daginstitutioner med et bestemt sigte opdragelsesmæssigt; vi ønsker daginstitutionen som et alternativ, hvor der betales efter økonomisk evne, og vi ønsker, at det er forældrene selv, der opdrager deres børn. Maksimumsgrænserne blev indført som et led i en af flertallet ønsket besparelse, og vi er villige til at se på nogle relevante tal for, om de er fulgt med tiden, og i hvilket omfang de har virket efter hensigten.

Den samme principielle forskellighed i opfattelsen gør sig gældende på plejehjemsområdet, hvor vi også ønsker, at det er den enkelte kommune, der via sin udbygningsplan fastsætter normer og målsætninger. Le-

ver kommunerne ikke op til bistandsloven, så henstiller socialministeren jo i de enkelte tilfælde, hvor kommuner har været efterladende.

Da vi ønsker ansvaret placeret i den enkelte kommune og på ingen måde ønsker en centralisering på dette område, kan vi på grund af den principielle forskel mellem forslagsstillernes og centrum-demokraternes opfattelse ikke medvirke til gennemførelsen af forslaget.

Ebba Strange (SF):

Forslaget fra kommunisterne om ændring af den sociale bistandslov fylder ikke ret meget, men det er på mange måder interessant. Jeg skal derfor knytte nogle principielle bemærkninger til det fra SFs side.

For det første skal jeg sige, at en af grun-
dene til, at socialistisk folkeparti i sin tid stemte imod den sociale bistandslov, var, at man ikke fra statens side ønskede at bruge tilskudsmekanismen som styringsmekanisme i forhold til det sociale niveau rundt omkring i kommunerne. Vi mente, at staten her havde en mulighed for at opprioritere særlige områder og prioritere andre lavere ved andre refusionsordninger. Vi havde lange debatter om det i folketingets socialudvalg, og det, man nåede frem til, var det, man fra de partier, der står bag bistandsloven, sagde var neutralitet.

Der var især ét område, som vi kritiserede meget fra SFs side, og det var spørgsmålet om, at man slet ikke gav noget som helst tilskud fra statens side til det, der hedder rådgivning og vejledning. Resultatet ser vi i dag, hvor stort set alle kommuner, de, som jeg har fået referater fra i hvert fald, slet ikke har den tid, den kapacitet og det personale, der skal til, ikke engang til at foretage det, de foretog under den gamle familievejlederlov, og da slet ikke det, som egentlig var intentionerne i socialreformkommissionens betænkning, hvor det så fint hed, at nu skulle man have en lov, der satsede på forebyggelse.

Derfor er vi skuffede over, at fru Tove Jørgensen, da hun nu har taget fat i denne ende af bistandsloven, slet ikke har foreslået, at man skulle indføre refusion på det, der hedder vejledning og rådgivning, altså § 28 i bistandsloven. Men det kan vi jo fra SFs side stille som et ændringsforslag til dette forslag.